

státní opera praha

Intendant: Mgr. JAROSLAV VOCELKA
Velvyslanec Japonska v ČR: J.E. HIDEAKI KUMAZAWA

TISKOVÁ ZPRÁVA

20. září 2005

JAPONSKÝ SOUBOR TRADIČNÍHO TANCE

KIKUNOKAI

Představení se koná 3. října 2005 v 19.30 hodin ve Státní opeře Praha

Rok 2005, kdy se Česká republika spolu s ostatními členskými zeměmi Evropské unie zapojila do Roku mezilidských vztahů mezi Evropskou unií a Japonskem, významně přispěl k posílení česko-japonských kulturních, vzdělávacích a sportovních vztahů. Na různých místech naší republiky měli diváci možnost shlédnout řadu zajímavých akcí, které jim ještě více přiblížily tuto vzdálenou a krásnou zemi.

Tentokrát budeme mít možnost proniknout hlouběji do japonského tradičního tance, který nám zprostředkuje soubor Kikunokai. Jsem rád, že mohu přivítat tento soubor v České republice a přeji všem návštěvníkům krásné umělecké zážitky.

Vítězslav Jandák, ministr kultury ČR

Jsem velmi potěšen, že mohu v České republice přivítat jeden z neproslulejších japonských tradičních tanečních souborů KIKUNOKAI, v jejímž čele stojí paní Mičijo Hata. Jsem poctěn, že mohu představit prestižní japonské taneční představení českým divákům ve Státní opeře v Praze.

Rok 2005 byl vyhlášen „Rokem mezilidských vztahů mezi Evropskou unií a Japonskem“ s cílem posilovat vztahy a prohlubovat přátelství mezi Japonskem a členskými zeměmi Evropské unie. Mezi sedmdesáti akcemi zaregistrovanými v České republice v projektu „Rok výměny EU - Japonsko“ je taneční představení KIKUNOKAI považováno ze jednu z nejdůležitějších oficiálních událostí.

KIKUNOKAI je renomovaný taneční soubor, proslulý klasickým a současně novátorským tanečním vystupováním. Jeho aktivita zahrnuje nejen taneční představení na jevišti, ale také výzkum a studium lidového umění z různých japonských regionů. Skupina se snaží vytvářet nový styl tanečního umění, založený na pečlivém prostudování klasických a lidových tradic a umění a zkombinováním toho nejlepšího z obou. Paní Mičijo Hata, vedoucí skupiny, s velkými zkušenostmi z japonského tance Kabuki, přispěla výrazně k rozvoji současné japonské taneční scény.

Upřímně doufám, že taneční vystoupení KIKUNOKAI přispěje k většímu vzájemnému porozumění a k rozšíření přátelských vztahů mezi lidmi Japonska a České republiky.

J.E. Hideaki Kumazawa, velvyslanec Japonska v ČR

JAPONSKÝ SOUBOR TRADIČNÍHO TANCE KIKUNOKAI

Taneční soubor „Kikunokai“ založila Mičijo Hata v r. 1972. Paní Hata studovala tanec mnoho let pod vedením Onoe Kikunodžo I, který byl dědicem Školy tance Onoe. Tuto školu založil slavný moderní herec divadla Kabuki Onoe Kikugoro VI.

Společnost Kikunokai vytvořila nespočetné množství tanečních čísel, jejichž dominujícím motivem je dynamická energie a půvab vesnických lidových tanců a umění. Členové Kikunokai kladou důraz na klasický tanec, ale studují také lidové umění, které je v Japonsku silně ovlivněno místním podnebím. Mísí a transformují jednotlivé prvky do svých tanců tak, aby i v současné době diváky oslovily.

V r. 1976 získala společnost Kikunokai Cenu za vynikající umění (Excellent Art Prize) na kulturním festivalu sponzorovaném japonskou Agenturou pro kulturní záležitosti. Soubor, prezentující ve svých představeních tradiční kulturu různých oblastí Japonska, podnikl poté několik turné po evropských zemích, Americe, Indii, zemích Jihovýchodní Asie, po Středním východě a Austrálii. Za tuto činnost obdržel v r. 1986 čestné uznání od Ministerstva zahraničních věcí.

V r. 1988 byla paní Mičijo Hata vysoce oceněna odborníky za práci choreografky tanečních scén ve filmu „Sny“, režírovaném Akirou Kurosawou a oceněném cenou Akademie.

V r. 2001 vystupovala společnost Kikunokai v New Yorku a Los Angeles na podporu projektu Mezinárodní kulturní výměny zaštiťovaného japonskou Agenturou pro kulturní záležitosti a Tokijskou metropolitní nadací pro historii a kulturu. Toto představení mělo v roce 2003 reprízy na Tchajwanu a v Singapuru, v roce 2004 bylo uvedeno v Turecku.

V letech 1997 - 2005 členové společnosti Kikunokai přesvědčivě vyhrávali ceny v „Japonské taneční divizi“ - Celostátní taneční soutěži sponzorované v posledních devíti letech deníkem Tókjó Šinbun.

Obsah

1. ČÁST

Hudba Nagauta

„Šakkjó“ (Kamenný most)

Šakkjó patří do kategorie typických klasických tanců v Japonsku. Legenda vypráví o lvu, králi džungle, který svrhne svého potomka – lvíče – ze skály, aby z něj udělal schopného bojovníka. Ze lvíčete s rudou hřívou vyroste stejně udatný lev jako jeho otec s bílou hřívou. Při společném tanci oba lvi drží snítku pivoňky – královny květin. Ke konci představení se na scéně objeví pět lvů, z nichž každý předvádí elegantní a dynamikou nabitý tanec divoce vlajících hřív.

Původní tanec

„Kanbotan“ (Zimní pivoňka)

Uprostřed ledové zimy, kdy většina rostlin usíná a chřadne, kvete uprostřed zahrady pokryté sněhem rudá pivoňka. Kontrast bílého sněhu a rudě zbarvených okvětních plátků ukazuje sílu pivoňky, která se chvěje pod tíhou padajícího sněhu. Vnitřní krása a důstojnost pivoňky, královny květin, vykresluje její jedinečnost uprostřed chladné zimy. Kouzlo a odvaha téměř rozkvetlého keře symbolizuje odvahu člověka, který čelí nepřízni osudu.

Hudba Nagauta

„Kotobuki Kiku Sanba-so“

Skladba Sanba-so má původ ve známé hře Nó „Okina“. Původně sloužila farmářům k zajištění dobré úrody a hojného přísunu ryb a hrála se v průběhu oslav Nového roku. Na scénu tentokrát vystoupí pět tanečnic, které předvedou první část této skladby.

Fraška - kjógen

„Bó-šibari“ (Přivázání k tyči)

Lenní pán jde na svou obvyklou procházku. Řeší však závažný problém. Jeden z jeho pomocníků je opilec a pán má podezření, že pomocník potajmu upíjí jeho sake, když je pryč. Pán se rozhodne opilce (Džirókadža) a jeho kumpána (Tarókadža) potrestat. Zaváže Džiróovi ruce za zády k tyči tak pevně, že Džiró se není schopen napít. Poté pán s ulehčením odejde na procházku. Ale ti dva jsou celí bez sebe, jak se chtějí sake napít. Využijí proto veškerý svůj intelekt, aby se dostali do sklepa, kde je sake uchováváno. Zvláště humorná je epizoda, kdy se snaží napít pomocí háku nebo hole.

2. ČÁST

Lidový tanec

„Umi Haruka Nippon wo Odoru“ (Vzdálené moře, tanec v Japonsku)

Japonské písně a tance často se zabývají tematikou moře a místy položenými hluboko ve vysokých horách. Souvisí to s ostrovní polohou a střídáním čtyř ročních období. Japonci mají také mnoho písní o hlučných městech, pití sake, dále písně dětské a milostné.

Na japonském souostroví vznikl v průběhu staletí bezpočet písní a lidových tanců. Tentokrát jsme vybrali skladby ze severní části jižního Japonska. Všechny jsou doprovázené sytým zvukem japonské hudby.

Iwai Daiko „Oslavné bubnování“

Obraz divokých vln moře ponořeného do černého hábitu. Obrovský buben taiko, středně veliký buben taiko a šimedaiko – všechny doprovázené zvukem flétny znějí silně nebo slabě tak jako vlny narážejí na pobřeží. Obyvatelé žijící na pobřeží se modlí za dobrý úlovek a za bezpečný návrat rybářů domů. Rybáři nechávají rozeznít slavnostní bubny, aby vyjádřili svou radost nad hojným úlovkem, a pak vyplouvají zpátky na moře. V Japonsku místa spojená s rybolovem patří především mužům a je tam vždy živo.

Arašī no Džókjoku „Předehra k bouři“

Látka, kterou drží ženy na jevišti, se nazývá saraši a symbolizuje vlny na moři. Dnes opět muži nasedají do svých člunů a vyplouvají na moře. Bojují s vlnami a někdy na pokraji sil se setkávají tváří v tvář smrti. Jejich milované ženy jsou v myslech s nimi a čekají na jejich návrat.

Akita Funakata Buši

Ženy tančí, aby podpořily své muže, kteří odešli lovit na moře. Za blahobytem a prosperitou Japonska stojí skromné, zdrženlivé, velmi obětavé a oddané ženy, které se bojí o své muže-rybáře. Svůj těžký osud skrývají za srdečným smíchem a pevným odhodláním ochránit svou rodinu. Část textu písně zní: „Když čelím nebezpečnosti bouří, chci se vrátit na břeh a už nikdy nevyplout na moře. Když se však vrátím domů a spatřím usměvavé tváře své manželky a dětí, chci, aby mé děti a vnoučata pokračovali v mém poslání.“

Hokkai Tairjó Buši „Písně rybářů Hokkai“

Tanec na oslavu příjíždějících rybářů ve člunech plných ryb. Oslavné vlajky vlají ve člunech, na břehu se tančí a všude je slyšet radostný smích.

Cugaru Džongara Buši

V Cugaru, na severním výběžku hlavního japonského ostrova, je zima tuhá a sníh taje velmi pozdě. Tanec Cugaru je charakteristický svým ohýbáním a protahováním kolen. V porovnání s teplejšími oblastmi Japonska je tempo tance Cugaru rychlejší a rytmičtější, jakoby se tanečníci snažili zahnat silný víchř a sněhovou vánici.

Nanbu Tawaracumi Uta „Píseň o žoku rýže“

Na jihovýchod od Cugaru se nachází jižní oblast (nanbu), bohatá na zemědělskou půdu. Od pradávna Japonci pořádali oslavy před zahájením sklizně, protože popisují přání bohaté úrody. Tawara jsou slaměné rýžové pytle, které tanečníci skládají při tanci na sebe.

Onikenbai „Tanec Démona s mečem“

Tanec démona s mečem patří k jednomu z netypičtějších tanců lidového repertoáru. V Japonsku existují dobří a zlí démoni. V tomto tanečním provedení vystupují pouze dobří démoni, kteří mají za úkol ochraňovat lidstvo. Oni (démon) divoce tančí na jevišti a využívá obou nohou k vydávání silných dupavých zvuků. Mává mečem nad hlavou a zahání zlé duchy, kteří panují na zemi.

Eččú Owara Buši

Slavnostní tanec, který tančí ženy před typicky krásnými japonskými domy ve městě Jao, je velmi atraktivní pro diváka svou ladností a tichostí. Muži tančí za zvuků živých a stylových rytmů v ulicích až do pozdních večerních hodin. Mladá žena, která je pozoruje z okna svého domu tajně touží se k nim připojit ale nemá odvalu si s nimi vyjít. Scéna, která se odehrává před jejíma očima, ji však pohltí tak, že se rázem ocitne ve víru tance.

Kaigara Buši „Tanec deštníků“

Ve starém Japonsku se „Tanec deštníků“ (kasa odori) předváděl jako „Dešťový tanec“. Později se ho využívalo k trénování mladých tanečníků. Kikunokai se rozhodla tento tanec doprovázet písní Kaigara Buši.

Cugaru Aija Buši „Píseň Aija z provincie Cugaru“

Zelená barva deštníku symbolizuje energii mužů, červená je barvou ženských emocí. Zelené a červené deštníky se přitahují navzájem, občas se spojí do jednoho celku ve víru vášnivého tance. Pokřik „Aija“ na začátku dal název celé písni. Hudba vznikla v jižní části Japonska a postupně se rozšířila i do Japonska severního, kde později zlidověla.

Ahobajaši „Představení bubnů“

Tanečníci předvádějí tanec Awa. Japonské přísloví praví: „Hlupák tančí a hlupák se dívá. Lepší hlupák, který tančí, než hlupák, který se kouká“. Obrovské a středně velké bubny taiko za zvuků bambusové flétny určují tempo k vyburcování lidí.

Awa Odori „Tanec Awa“

Tanečnice se pohybují ladně, tanečníci naopak dynamicky. Ženy a muži tančí v nádherných řadách jako papíroví draci. V části, kde zpívají známou píseň „Jošiko buši“, muži doslova „protančí“ rychle řadou žen, jakoby procházeli úzkými uličkami města. Představení končí tancem ve strhujícím rytmu.

TANEČNÍ SPOLEČNOST KIKUNOKAI

Mičijo Hata (Kikunori Onoe)

Narozena v Kjótu. Studovala dvacet let japonský tradiční tanec pod vedením Kikunodžó Onoe I. (Školu Onoe založil jeden z moderních uznávaných herců, Kikugoró Onoe VI.)

- 1945 začíná studovat s Kikunodžó I (Kamesaburó Fudžima)
- 1955 pracuje jako pomocná choreografka pro představitele školy Onoe
- 1963 uskutečňuje recitál v divadle Takarazuka v Tokiu
- 1972 zakládá taneční společnost Kikunokai
- 1976 obdržela cenu za vyjimečné dílo na kulturním festivalu sponzorovaném kanceláří Ministerstva zahraničních věcí Japonska
- 1986 oceněna Ministerstvem zahraničních věcí
- 1989 nastudovala tance pro film Akiry Kurosawy „Sny“
- 1993 získává vyjimečné ocenění 14. ročníku Ceny umění „Matsuo“
- 2000 získává po čtvrté za sebou Cenu „Vynikající umělkyně“ v soutěži „Přirozený tanec“ sponzorovaný japonským deníkem Tókjó Šinbun
- 2001 Turné v USA (New York, Los Angeles) sponzorované kanceláří Ministerstva zahraničních věcí Japonska a Tokijskou metropolitní nadací pro historii a kulturu
- 2002 získává hlavní cenu 22. ročníku POLA od nadace POLA za popularizaci tradiční japonské kultury

Mičijo Hata pořádá představení nejen po celém Japonsku ale i v dalších 22 zemích světa. Je členkou Japonské federace tanečních umělců a členkou rady Japonské taneční společnosti. Hata obdržela titul „šihan“ (mistryně) školy Onoe a je hlavní organizátorkou představení originálních tanců a výcviku mladých tanečníků. Je populární choreografkou filmu Akiry Kurosawy „Sny“. Hata připravuje krátké taneční hodiny i pro japonskou televizi.

Mnoho jejích žáků získalo za posledních sedm let cenu v kategorii Japonský tanec pořádaný deníkem Tókjó Šinbun.

V nedávné době založila tréninkové centrum v Jase v oblasti Kjóta. Pravidelně na jaře a na podzim pořádá představení a trénuje mladé a talentované tanečnický.

Nagamicu Sakae

Ve 12 letech začínal pod vedením Mičijo Haty, poté se přidal ke společnosti Kikunokai. Vystupoval ve Francii a dalších 13 zemích světa. V roce 1997 získal první místo v Celonárodní taneční soutěži pořádané Tókjó Šinbun a také Cenu ministerstva školství a Cenu tokijského guvernéra. V rámci Mezinárodní kulturní výměny sponzorované Japonskou agenturou pro kulturní záležitosti vystupoval v r. 2001 v USA, v r. 2003 na Tchajwanu a v Singapuru a v r. 2004 v Turecku.

Satoši Hara

Stal se žákem Mičijo Haty v 10 letech, v době založení společnosti Kikunokai. Tančil na Hawaji a v dalších 19 zemích světa. V r. 1990 tančil ve filmu „Sny“, režírovaném Akirou Kurosawou. V roce 1997 dostal Cenu ministerstva školství a Cenu tokijského guvernéra a získal 1. místo v Celonárodní taneční soutěži pořádané Tókjó Šinbun. V rámci Mezinárodní kulturní výměny sponzorované Japonskou agenturou pro kulturní záležitosti vystupoval v r. 2001 v USA, v r. 2003 na Tchajwanu a v Singapuru a v r. 2004 v Turecku.

Jasušiige Curuoka

Začal s tancem pod vedením Mičijo Haty v 10 letech. Tančil v 15 zemích světa. V roce 1999 získal Cenu ministerstva školství a Cenu tokijského guvernéra a vyhrál 1. místo v Celonárodní taneční soutěži pořádané Tókjó Šinbun. V rámci Mezinárodní kulturní výměny sponzorované Japonskou agenturou pro kulturní záležitosti vystupoval v r. 2001 v USA, v r. 2003 na Tchajwanu a v Singapuru a v r. 2004 v Turecku.

Šigeru Edaki

Začal tancovat pod vedením Mičijo Haty v 9 letech. Vystupoval v Itálii a dalších 16 zemích světa. V roce 1998 získal druhou cenu v Celonárodní taneční soutěži pořádané Tókjó Šinbun. V rámci Mezinárodní kulturní výměny sponzorované Japonskou agenturou pro kulturní záležitosti vystupoval v r. 2001 v USA, v r. 2003 na Tchajwanu a v Singapuru a v r. 2004 v Turecku.

Hideharu Takeda

Stal se žákem Mičijo Haty v 9 letech, v době založení společnosti Kikunokai. V roce 2000 získal 1. cenu v Celonárodní taneční soutěži pořádané Tókjó Šinbun a také Cenu ministerstva školství a Cenu tokijského guvernéra. V rámci Mezinárodní kulturní výměny sponzorované Japonskou agenturou pro kulturní záležitosti vystupoval v r. 2001 v USA, v r. 2003 na Tchajwanu a v Singapuru a v r. 2004 v Turecku.

Eidži Iida

Začal tancovat pod vedením Mičijo Haty v 11 letech. Vystupoval v Anglii v roce 1991, poté v Itálii, Indii, Koreji. V rámci Mezinárodní kulturní výměny sponzorované Japonskou agenturou pro kulturní záležitosti vystupoval v r. 2001 v USA, v r. 2003 na Tchajwanu a v Singapuru a v r. 2004 v Turecku. V r. 2004 vyhrál 1. cenu v Celonárodní taneční soutěži pořádané Tókjó Šinbun a získal také Cenu ministerstva školství a Cenu tokijského guvernéra. Je vůdčí osobností mezi mladšími členy.

Norio Takei

Začínal pod vedením Mičijo Haty v 11 letech. Byl vybrán pro hlavní roli v tanečním muzikálu „Ai no Hito“ (Žena lásky). V roce 1991 vystupoval v Anglii, poté v Itálii, Indii, Koreji. V rámci Mezinárodní kulturní výměny sponzorované Japonskou agenturou pro kulturní záležitosti vystupoval v r. 2001 v USA, v r. 2003 na Tchajwanu a v Singapuru a v r. 2004 v Turecku. V r. 2004 vyhrál 1. cenu v Celonárodní taneční soutěži pořádané Tókjó Šinbun a získal Cenu ministerstva školství a Cenu tokijského guvernéra.

Jošinori Aota

Začínal pod vedením Mičijo Haty ve 3 letech. V pěti letech vystupoval v hlavním představení společnosti Kikunokai „Katcha Ikaneka Konomiči Wo“. Vystupoval na různých místech v Japonsku. V rámci Mezinárodní kulturní výměny sponzorované Japonskou agenturou pro kulturní záležitosti vystupoval v r. 2001 v USA, v r. 2003 na Tchajwanu a v Singapuru a v r. 2004 v Turecku. V r. 2005 získal 2. místo v Celonárodní taneční soutěži pořádané Tókjó Šinbun.

Terujuki Nakamura

Začínal pod vedením Mičijo Haty v 16 letech. V rámci Mezinárodní kulturní výměny sponzorované Japonskou agenturou pro kulturní záležitosti vystupoval v r. 2001 v USA, v r. 2003 na Tchajwanu a v Singapuru a v r. 2004 v Turecku. V r. 2005 získal 2. místo v Celonárodní taneční soutěži pořádané Tókjó Šinbun.

Hidetoši Nakamura

Začínal pod vedením Mičijo Haty v 15 letech. V rámci Mezinárodní kulturní výměny sponzorované Japonskou agenturou pro kulturní záležitosti vystupoval v r. 2001 v USA, v r. 2003 na Tchajwanu a v Singapuru a v r. 2004 v Turecku. V r. 2005 získal 2. místo v Celonárodní taneční soutěži pořádané Tókjó Šinbun.

Rika Mijazawa

Začínala pod vedením Mičijo Haty ve 13 letech. V roce 1981 dostala hlavní roli v tanečním muzikálu „Bašamiči no Hitobito“ (Lidé na cestě koňských spřežení). V r. 1984 se spolu s delegací The Japan Foundation účastnila oslav nezávislosti Bruneje. V roce 1997 získala třetí místo v Celonárodní taneční soutěži pořádané Tókjó Šinbun. V rámci Mezinárodní kulturní výměny sponzorované Japonskou agenturou pro kulturní záležitosti vystupovala v r. 2001 v USA, v r. 2003 na Tchajwanu a v Singapuru a v r. 2004 v Turecku.

Sajuri Jasue

Začala se učit tanečnímu umění v 11 letech. Členkou Kikunokai se stala v roce 1986. Vystupovala v Anglii, Itálii, Indii, Nepálu. V rámci Mezinárodní kulturní výměny sponzorované Japonskou agenturou pro kulturní záležitosti vystupovala v r. 2001 v USA, v r. 2003 na Tchajwanu a v Singapuru a v r. 2004 v Turecku.

Sačiko Curuoka

Žačkou Mičijo Haty je od svých deseti let. V roce 1991 se účastnila kulturního japonsko-britského festivalu. Vystupovala na Hawaji, v Itálii, Nepálu, Indii a Koreji. Získala druhou cenu v Japonské taneční soutěži pořádané Tókjó Šinbun v roce 2000. V rámci Mezinárodní kulturní výměny sponzorované Japonskou agenturou pro kulturní záležitosti vystupovala v r. 2001 v USA, v r. 2003 na Tchajwanu a v Singapuru a v r. 2004 v Turecku.

Juko Aoki

Začínala pod vedením Mičijo Haty v 8 letech. V roce 1999 získala třetí místo v Japonské taneční soutěži pořádané Tókjó Šinbun. V téže roce byla vybrána pro hlavní roli tanečního muzikálu „Oiwake no Hito“ (Žena z Oiwake). V rámci Mezinárodní kulturní výměny sponzorované Japonskou agenturou pro kulturní záležitosti vystupovala v r. 2001 v USA, v r. 2003 na Tchajwanu a v Singapuru a v r. 2004 v Turecku.

Keiko Muto

Začínala tančit pod vedením Mičijo Haty v 10 letech. Vystupovala v Itálii, Nepálu a Indii. V rámci Mezinárodní kulturní výměny sponzorované Japonskou agenturou pro kulturní záležitosti tančila i v USA v r. 2001.

Jasuko Inošita

Začínala pod vedením Mičijo Haty v 9 letech. V roce 1998 získala první místo v Celojaponské taneční soutěži pořádané Tókjó Šinbun, dostala Cenu ministerstva školství a Cenu guvernéra Tokia. V rámci Mezinárodní kulturní výměny sponzorované Japonskou agenturou pro kulturní záležitosti vystupovala v r. 2001 v USA, v r. 2003 na Tchajwanu a v Singapuru a v r. 2004 v Turecku.

Asuka Cučija

Začala tancovat pod vedením Mičijo Haty v 7 letech. V r. 2002 vyhrála 2. cenu v Celonárodní taneční soutěži pořádané Tókjó Šinbun. V rámci Mezinárodní kulturní výměny sponzorované Japonskou agenturou pro kulturní záležitosti vystupovala v r. 2001 v USA a v r. 2004 v Turecku.

Keiko Ókawa

Stala se žačkou Mičijo Haty ve 14 letech. V r. 1996 vystupovala v Nepálu. Hlavní představení: „Ai no Hito“, „Okuni Kabuki“, „Dotó Ható Butó“.

Hiroko Sekiguči

Začínala pod vedením Mičijo Haty v 15 letech. V rámci Mezinárodní kulturní výměny sponzorované Japonskou agenturou pro kulturní záležitosti vystupovala v r. 2001 v USA a v r. 2004 v Turecku.

Teruko Kasai

Začínala pod vedením Mičijo Haty v 5 letech. V rámci Mezinárodní kulturní výměny sponzorované Japonskou agenturou pro kulturní záležitosti vystupovala v Indii a v USA. V r. 2002 získala 3. místo v Celonárodní taneční soutěži pořádané Tókjó Šinbun.

INSCENAČNÍ TÝM

REŽIE:	Hideji Umezawa
SVĚTELNÝ DESIGN:	Yoshio Terui (Space Labo, Ltd., Tokyo)
ASISTENT OSVĚTLENÍ:	Daisuke Ishii
ZVUKOVÁ REŽIE:	Manabu Furukawa (Full Sound Office, Inc., Tokyo)
VÝPRAVA:	Toru Horikawa
ASISTENT VÝPRAVY:	Muneji Kotani
GARDEROBIER (KIMONA):	Kimiyo Sugawara
PRODUKCE A TECHNICKÁ REŽIE:	Kei Kobayashi (Edith Grove Ltd., Tokyo)
PRODUKCE:	Kumiko Tanimoto (Kikunokai Ltd., Tokyo and Kyoto)
KOSTÝMY:	Nihon Engeki Ishou Ltd., Tokyo, Kobayashi Ltd., Kyoto
PARUKY (KACURA):	Osawa Ltd., Tokyo
VÝROBA REKVIZIT:	Tanaka Kodogu Ltd., Tokyo
VYROBA SCÉNY:	Kabukiza Butai, Ltd., Tokyo